

keligt til at paafjende de Smaafager, hvorom der her er Spørgsmaal. En Bemærkning gjorde det ærede Medlem, som var fuldkommen rigtig, den nemlig, at man endnu ikke har nogen Erfaring om, at disse Smaafager i stort Antal ville gaae til Høiesteret. Denne Bemærknings Rigtighed er slaaende, thi det er klart, at man ikke kan have nogen saadan Erfaring, da disse Retter, fra hvilke Appel skulde kunne skee til Høiesteret, endnu ikke eksistere, men først skulle træde ilive. Men, sagde han, dersom Erfaringen skulde vise, at disse Smaafager i et stort Omfang blive appellerede til Høiesteret, saa vilde det være let for Justitsministeren ad Lovgivningens Veie at gjøre en Standning heri. Ja, jeg vil ikke benægte, at det ikke kan være nogen særdeles vanskelig Sag for Justitsministeren at indbringe en ny Lov, som ordne dette Forhold; men jeg vil tillade mig at henstille, om det skulde være ønskeligt nu at ordne Sagen saaledes, at vi med temmelig stor Sikkerhed kunde forudsæe, at det ikke vilde vare længe, inden vi igjen skulde have en Lov til igjen at omordne denne midlertidige Tilstand, der jo er bestemt til om ikke mange Aar at skulle afløses af en heel ny Rettsordning her i Kjøbenhavn.

Justitsministeren: I Anledning af de Erindringer, den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) gjorde, skal jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger foruden dem, der nu bleve fremsatte af den ærede sidste Taler. Den ærede Rigsdagsmand for Sorø bemærkede, at naar man vedtog Loven, var det fornødent, at man ogsaa tog alle de Konsekventer, som fulgte af den. Det er jo Noget, som er ganske klart, at naar man giver en Lov, saa maa ogsaa Konsekventerne af samme gjøre sig gjældende; men det, at tage Konsekventerne af Loven og paa den anden Side at bemærke, at der ikke er Konsekvents i den, er to høist forskellige Ting, og jeg troer, at der i Forslaget, som det er stillet af de ærede Medlemmer, er fuldstændig god Konsekvents. I Forbindelse med Tilringen om, at man skal tage Lovens Konsekventer, fremhævede den ærede Rigsdagsmand disse, forsaavidt der kan finde Appel Sted. Ja, naar

Sagen stod saaledes, at man skulde tage de paapegede Konsekventer, forsaavidt Appel kunde finde Sted, saa vilde jeg være enig deri, thi saa kom Bestemmelsen til at slutte sig til den bestaaende Lovgivning, der fastsætter, i hvilket Omfang Appel kan finde Sted; men saaledes som Lovforslaget foreligger fra det andet Thing, gaaer det meget videre; det medfører Konsekventer, som ligge langt ud over Grændsen af det, den gjældende Lovgivning fastsætter om Appel, og vil derved medføre langtfra nogen Konsekvents, men tværtimod en stor Inkonsekvents. Det er den ærede Rigsdagsmand lige saa godt bekendt som mig, at Plakat af 23de Mai 1840 bestemmer, at der kun kan blive Tale om Appel fra de vedkommende Domstole til Høiesteret, hvor Straffen blandt Andet i det Mindste er simpelt Fængsel i 40 Dage; men hvad vil denne Bestemmelse fra Landstthinget medføre, hvis den nogensinde bliver ophøiet til Lov? Den vil medføre, at alle Sager, i hvilke der idømmes en Straf, der overstiger otte Dages simpelt Fængsel, skulde kunne være Gjenstand for Appel, og derved fremkaldes Appel i langt videre Omfang. Der er allerede tidligere talt saa udførligt om de Ulemper, som en saadan udvidet Afgang til Appel vilde medføre, at jeg ikke skal dvæle derved, men jeg troer, der er en anden Omstændighed ved den af Landstthinget vedtagne Bestemmelse, som ikke maa oversees. Det vil erindres, at efter et sammesteds fremsat Forslag skulde alle Tyveri-, Hæleri- og Bedragerisager henlægges under den enkelte Dommer. Hvis dette Forslag var gaaet igjennem — det er jo ikke skeet, idet Landstthinget nu er gaaet ind paa Folkethingets Forslag om at udflyde disse Sager — vilde Forandringen i § 14 dog have haft et stort Kriterium, hvorpaa den kunde finde Anvendelse, uden at man kunde sige, at der var nogen Inkonsekvents deri, netop fordi Plakat af 23de Mai 1840 har bundet Agangen til Paaankendelse til Høiesteret til Straffens Størrelse i saadanne Tyveri-, Hæleri- og Bedragerisager; men efterat det nu er afgjort, at disse Sager ikke kunne paadømmes af den enkelte Dommer, har Forholdet forandret sig saaledes, at man ikke bør gaae ind paa § 14, idet Ulempen nu vil være langt betydeligere, og Inkonsekventen langt